

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **T. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lipca 2021 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 października 2020 r., sygn. akt IX Ka (...),

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. R. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

T. K. został oskarżony o to, że:

- 1) w dniu 11 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. Sp. z o.o. z/s w W. na łączną kwotę 1000 złotych poprzez to, że za

pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi personalnymi M. L., złożył wniosek o pożyczkę w wymienionej kwocie, wskazując jako uzyskiwany dochód pobierane świadczenie emerytalne, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, jednak swojego zamiaru nie osiągnął z uwagi na odrzucenie wniosku przez pożyczkodawcę, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

- 2) w dniu 11 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. sp. z o.o. z/s w W. na łączną kwotę 300 złotych poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi personalnymi M. L., zawarł umowę nr (...) o pożyczkę w wymienionej kwocie, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;
- 3) w dniu 14 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. sp. z o.o. z/s w S. na łączną kwotę 1000 złotych poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi M. L., złożył wniosek o pożyczkę w wymienionej kwocie, wskazując jako uzyskiwany dochód pobierane świadczenie emerytalne, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, jednak swojego zamiaru nie osiągnął z uwagi na odrzucenie wniosku przez pożyczkodawcę, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;
- 4) w dniu 12 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. sp. z o.o. z/s w W. na łączną kwotę 100 złotych poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi personalnymi M. L., zawarł umowę nr (...) o pożyczkę w wymienionej kwocie, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

- 5) w dniu 14 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. sp. z o.o. z/s w W. na łączną kwotę 1500 złotych poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej [www. \[...\].pl](http://www.[...].pl), posługując się danymi personalnymi M. L., złożył wniosek o pożyczkę w wymienionej kwocie, wskazując jako uzyskiwany dochód pobierane świadczenie emerytalne, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, jednak swojego zamiaru nie osiągnął z uwagi na odrzucenie wniosku przez pożyczkodawcę, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;
- 6) w dniu 22 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem F. p.l.c. z/s w W. na łączną kwotę 400 złotych, poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi personalnymi M. L., zawarł umowę nr (...) o pożyczkę w wymienionej kwocie, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;
- 7) w dniu 12 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. sp. z o.o. z/s w W. na łączną kwotę 600 złotych poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi personalnymi M. L., złożył wniosek o pożyczkę, wskazując jako uzyskiwany dochód pobierane świadczenie emerytalne, czym wprowadził w błąd pracownika wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, jednak swojego zamiaru nie osiągnął z uwagi na odrzucenie wniosku przez pożyczkodawcę, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;
- 8) w dniu 11 grudnia 2015 roku w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem C. sp. z o.o. z/s w W. na łączną kwotę 1 000 złotych poprzez to, że za pośrednictwem strony internetowej (...), posługując się danymi personalnymi M. L., zawarł umowę o pożyczkę w wymienionej kwocie, czym wprowadził w błąd pracownika

wymienionej instytucji finansowej co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy pożyczki, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...):

- w pkt I, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 1, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt II, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 2, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt III, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 3, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt IV, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 4, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt V, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 5, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako

wyczerpujący znamiona występków określonych w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w pkt VI, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 6, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występków określonych w art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt VII, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 7, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występków określonych w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt VIII, oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu w punkcie 8, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i czyn ten zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występków określonych w art. 286 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt IX, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego T. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności w punktach od I do VIII części dyspozytywnej wyroku, połączył i orzekł wobec tego oskarżonego karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt X i IX orzekł o kosztach procesu.

Apelacje od ww. wyroku Sądu Rejonowego wnieśli prokurator oraz obrońca

T. K..

Prokurator zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając obrazę art. 91 § 1 k.k., art. 46 § 1 k.k. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary. Podnosząc te zarzuty prokurator wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie, iż wszystkie zarzucane T. K. w akcie oskarżenia i przypisane następnie w wyroku przestępstwa stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i orzeczenie wobec T. K. na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. jednej kary 2 lat pozbawienia wolności;
2. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie, na podstawie art. 46 § 1 k.k., wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:
 - R. Sp. z o.o. z/s w W. kwoty 300 zł;
 - Z. Sp. z o.o. z/s w W. kwoty 100 zł;
 - F. p.l.c. z/s w W. kwoty 400 zł;
 - C. Sp. z o.o. z/s w W. kwoty 1000 zł;
3. utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Obrońca również zaskarżyła rzeczony wyrok w całości, zarzucając:

- I. obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez wadliwą i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również nieoparcie wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i wybiórcze potraktowanie dowodów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, naruszające zasadę obiektywizmu i uwzględniające jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, nadto nielogiczne i niekorzystne dla oskarżonego ustalenia wykładnicze oraz wadliwe ustalenia faktyczne;
- II. w razie niepodzielenia przez sąd zarzutów natury proceduralnej, obrazę:
 - A. art. 286 § 1 k.k. poprzez:
 1. błędne uznanie oskarżonego za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k. pomimo tego, że ustalony stan faktyczny wskazuje na brak wszystkich przesłanek strony przedmiotowej czynu po stronie oskarżonego;

2. przyjęcie nieprawidłowej interpretacji elementów składających się na konstrukcję czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., w szczególności błędną wykładnię przepisu i uznanie, że do niekorzystnego rozporządzenia mieniem doprowadziła osoba (które to doprowadzenie miało postać wprowadzenia w błąd), która działała za sprawcę, w jego imieniu wprowadzając dane osobowe sprawcy i nie była stroną umowy pożyczki; podczas gdy podmiotem, który doprowadził – poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru spłaty pożyczki oraz co do swoich dochodów – pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem była osoba, z którą pokrzywdzony zawarł umowę pożyczki, tj. M. L.;
 3. przyjęcie nieprawidłowej interpretacji elementów składających się na konstrukcję czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., w szczególności błędną wykładnię przepisu i uznanie, że wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego jest możliwe przez osobę inną niż pożyczkobiorca (tj. przez osobę faktycznie wypełniającą wniosek o pożyczkę, a którą pożyczkobiorca się jedynie posłużył) podczas gdy wprowadzenie w błąd należy przypisać wyłącznie rzeczywistemu pożyczkobiorcy, tj. osobie, na której zlecenie i za której zgodą zostały podane dane osobowe i która zawarła umowę pożyczki z pokrzywdzonym, tj. Markowi Lewandowskiemu;
 4. poprzez błędne uznanie, że oskarżony jest pożyczkobiorcą oraz rzeczywistym beneficjentem umowy zawartej z pokrzywdzonym, podczas gdy pożyczkobiorcą oraz rzeczywistym beneficjentem był M. L.;
- B. art. 286 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy czyn, którego dopuścił się oskarżony, stanowi wypadek mniejszej wagi.

Zarzucając powyższe, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów, ewentualnie zmianę kwalifikacji prawnej czynów z art. 286 § 1 k.k. na art. 286 § 3 k.k. oraz wymierzenie jednostkowych kar ograniczenia wolności oraz łącznej kary ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy w W. – po rozpoznaniu wniesionych apelacji – wyrokiem z dnia 16 października 2020 r., sygn. akt IX Ka (...):

- w pkt I, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:
 - a. rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt IX;
 - b. przyjął, że czyny przypisane oskarżonemu w rozstrzygnięciach od I do VIII (od pkt 1 do 8 aktu oskarżenia) T. K. popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to, przyjmując za podstawę skazania oraz wymiaru kary art. 286 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności;
 - c. na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz ww. pokrzywdzonych:
 - R. sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 300 zł;
 - Z. spółka z o.o. z siedzibą w W. kwoty 100 zł;
 - „F.” p.l.c. z siedzibą w W. kwoty 400 zł;
 - „C.” spółka z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1000 zł;
- w pkt II, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy w pozostałym zakresie;
- w pkt III i IV, orzekł o kosztach procesu.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego wniosła obrońca T. K., zaskarżając to orzeczenie w całości.

Skarżąca zarzuciła:

- I. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., polegające na powieleniu przez sąd II instancji błędu sądu I instancji dotyczącego oceny wyjaśnień oskarżonego T. K. złożonych 8 marca 2019 r. i postawienia w oparciu o ten dowód błędnego wniosku, że depozycje T. K. uzasadniały dokonanie ustaleń w zakresie przypisanego T. K. współsprawstwa ciągu przestępstw „z art. 286 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.”, a tym samym ustalenia, że czyny skazanego zrealizowane zostały w warunkach świadomości konieczności lub świadomości możliwości

(połączonej z chęcią) wprowadzenia w błąd pracowników P. sp. z o.o. z/s w W., R. sp. z o.o. z/s w W., A. sp. z o.o. z/s w S., Z. sp. z o.o. z/s w W., W. sp. z o.o. z/s w W., F. p.l.c. z/s w W., R. sp. z o.o. z/s w W., C. sp. z o.o. z/s w W. co do zamiaru wywiązania się przez M. L. z pożyczek zaciąganych w imieniu M. L., podczas gdy wyjaśnienia z 16 października 2020 r., oceniane swobodnie z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, nie pozwalają przyjąć, że T. K. realizując czynności sprawcze – wypełniając wnioski o kredyt/pożyczkę, wiedział, iż M. L. celowo nie spłaci zaciąganych pożyczek lub też był świadom takiej możliwości, które to naruszenie doprowadziło do wtórnego błędu w zakresie ustaleń stanu faktycznego;

- II. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., polegające na powieleniu przez sąd II instancji błędu sądu I instancji dotyczącego oceny zeznań świadka I. K. złożonych przed Sądem Rejonowym w W. na rozprawie 25 czerwca 2020 r., skutkujące przyjęciem przez sąd II instancji, że z zeznań tych wynika, iż rola skazanego T. K. w przypisanym mu ciągu przestępstw była istotna, podczas gdy w przywołanych zeznaniach świadek zeznała odnosząc się do działań M. L.: „Ja powiedziałam, że mu nie pomogę, bo nie znam się na komputerach i poprosił mojego syna. Poprosił go o to, by wypełnił na komputerze wnioski i że on go spłaci”, a okoliczność, iż M. L. zapewniał skazanego T. K., iż spłaci zaciągane pożyczki, wykluczają przyjęcie, że T. K. realizując czynności sprawcze –wypełniając wnioski o kredyt/pożyczkę, wiedział, iż M. L. celowo nie spłaci zaciąganych pożyczek lub też był świadom takiej możliwości, które to naruszenie doprowadziło do wtórnego błędu w zakresie ustaleń stanu faktycznego.

Zarzucając powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Nadzwyczajny środek odwoławczy jakim jest kasacja, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Istotą kasacji nie może być zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno wtedy, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas, gdy dla ominięcia ograniczenia ustanowionego w art. 523 § 1 k.p.k., przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Podkreślić też należy, że postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację, nie dokonuje kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt III KK 247/18). Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie wtedy, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest natomiast funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, dublujące niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt IV KK 89/10).

Przywołanie zaprezentowanych uwag natury ogólnej było konieczne dla ukazania oczywistej bezzasadności stanowiska przedstawionego przez autorkę kasacji w niniejszej sprawie, albowiem stanowi ono w istocie próbę ponownego podważenia trafności oceny materiału dowodowego i zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych na jego podstawie przez sąd pierwszej instancji. Tego rodzaju cechą charakteryzują się obydwie zarzuty kasacyjne, w których skarżąca *de facto* polemizuje z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi w zakresie świadomości T. K. co do przestępczych zamiarów M. L. (obecnie nieżyjącego), z którym to – według ustaleń sądu – T. K. działał wspólnie i w porozumieniu w procederze doprowadzenia ustalonych instytucji finansowych (bądź usiłowania doprowadzenia) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W tym zakresie skarżąca kontestowała prawidłowość oceny dowodu z wyjaśnień skazanego, jak również zeznań jego matki – I. K., dokonując ich osobistej interpretacji oraz

eksponując te ich fragmenty, które zdaniem obrońcy nie korespondowały z ustalaniem sądu *a quo*. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny istniejących dowodów lub kwestionowanie poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, tylko z tego powodu, że są one niekorzystne dla strony wnoszącej środek zaskarżenia i przeciwstawienie im innych okoliczności, bardziej dla niej korzystnych, których sąd po ich rozpoznaniu nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. Powyższe kompetencje należą do sądu pierwszej instancji. Warto też dodać, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie jest wystarczające samo przekonanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg. Należy bowiem wykazać, którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił sąd orzekający, czyniąc kwestionowane ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2009 r., sygn. akt WA 26/09, OSNwSK 2009/1/1844).

W niniejszej zaś sprawie skarżąca nie próbowała nawet wykazać wadliwości argumentacji sądu odwoławczego w kontekście kryteriów określonych w art. 7 k.p.k., wskazując wyłącznie, że w jej ocenie wywiedzione przez sąd wnioski w zakresie ustaleń faktycznych nie znajdują oparcia w przeprowadzanych dowodach bądź dowody te zostały ocenione odmiennie od oczekiwań strony skarżącej. Nie ulega przy tym wątpliwości, że ustalenia dotyczące zamiaru, z jakim działał sprawca przestępstwa, należą do sfery ustaleń faktycznych sądu (strona podmiotowa czynu). W konsekwencji, uchybienia popełnione w zakresie oceny elementów strony podmiotowej czynu, w tym też odnoszące się do przyjęcia zamiaru czy też jego postaci, mogą być traktowane wyłącznie jako błąd w ustaleniach faktycznych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 6 lutego 2007 r., III KK 280/06; 13 grudnia 2013 r., III KK 305/13). Skarżąca zatem pod pozorem zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., dążyła do prostego zakwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, których prawidłowości – jak wskazano powyżej – sąd kasacyjny nie jest uprawniony badać. Wypada jednak nadmienić, iż to, że skazany w złożonych wyjaśnieniach nie wyartykułował swojej świadomości co do tego, że M. L. nie ma

zamiaru spłacać zaciągniętych zobowiązań, nie uniemożliwiało sądowi dokonania ustaleń w tym przedmiocie – i to nawet przy uwzględnieniu zeznań matki skazanego, które były dlań korzystne i również stanowiły przedmiot oceny sądu w aspekcie ich wiarygodności. Sąd *ad quem* kwestię dotyczącą zamiaru z jakim działał skazany, wyłożył na stronie 15 uzasadnienia wyroku, odwołując się w tym zakresie do ustalonego sposobu działania M. L. oraz T. K., uwzględniając w tym przedmiocie liczbę złożonych wniosków o pożyczki oraz tempo ich wypełniania (po kilka danego dnia), co też ilustrowało ukierunkowanie sprawców na zdobycie pożyczek w możliwie największej ilości i w jak najkrótszym czasie. Nie można też oprzeć się wrażeniu, że skarżąca kontestując argumentację sądu odwoławczego w kontekście wyjaśnień skazanego, zupełnie pomija do jakich dokładnie elementów stanu faktycznego się ona odnosi.

Podsumowując, podniesione w kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, pozwoliło na oddalenie kasacji na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.